

Shepley

— Nu te mai văicări atâta! mi-a zis Travis, dându-mi una peste mână.

M-am încruntat și m-am uitat cu atenție în jur să văd dacă ne auzise cineva. Majoritatea colegilor mei boboci erau prin preajmă, în drum spre cafenea universității pentru turul de orientare. Erau câteva fețe cunoscute de la Liceul Eakins, dar erau și mai multe fețe necunoscute, cum erau cele două fete care mergeau împreună – una în pulover și cu părul șaten-deschis împletit, și cealaltă cu bucle aurii, îmbrăcată cu pantaloni scurți și care s-a uitat la mine pentru o fracțiune de secundă, după care a continuat să meargă mai departe ca și cum n-aș fi fost decât un simplu obiect.

Travis și-a ridicat mâinile. La încheietura celei stângi avea o brățară neagră de piele, pe care aș fi vrut să i-o smulg și să-l plesnesc cu ea.

— Scuze, Shepley Maddox!

Când mi-a strigat numele, s-a uitat atent în jur. Vocea lui parcă era de robot sau a unui actor foarte prost. S-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

— Am uitat că nu trebuie să te mai strig așa... cel puțin nu în campus.

— Și nicăieri în altă parte, dobitocule! De ce ai mai venit, dacă ai de gând să te porți ca un ticălos? l-am apostrofat.

Travis mi-a tras un bobârnac în șapca pe care o aveam pe cap, mai să mi-o dea jos dacă n-aș fi ținut de ea.

— Îmi aduc aminte de tururile de orientare pentru boboci. Nu-mi vine să cred că a trecut un an. Mi se pare al naibii de ciudat!

A scos o brichetă din buzunar, și-a apris o țigară și a suflat fumul în aer.

Câteva fete care erau prin preajmă păreau gata să leșine de emoție, așa că am încercat să nu vomit de cât de agitat mă simțeam.

— Tu ești al naibii de ciudat! Mersi că mi-ai arătat unde trebuie să merg. Acum, fă pași!

— Bună, Travis, a strigat o fată din celălalt capăt al trotuarului.

Travis a dat din cap spre ea și apoi m-a lovit tare cu cotul.

— Mai târziu, vere. Cât o să ascuți tu chestiile alea plecticoase, eu o să fiu deja cuplat cu bruneta aia.

Travis a salutat-o pe fată. Deși o mai văzusem de câteva ori prin campus cu un an înainte, când îl însoțisem pe Travis pentru luptele la care participa cu echipa de la The Circle, nu știam cum o cheamă. Dar îmi dădeam seama, din felul cum îl privea, că era deja în limbă după el.

Cuceririle pe care Travis le făcea în fiecare săptămână erau mai puține decât anul trecut, dar nu cu mult. N-o spusese cu glas tare, dar puteam să văd cât era de plictisit de lipsa de provocare din partea colegelor studente. Chiar îmi doream să cunosc o fată care să nu fi ajuns pe canapeaua noastră.

M-am luptat un pic să deschid ușa grea dar, când am reușit și am intrat înăuntru, m-am simțit imediat răcorit de aerul condiționat.

Mesele dreptunghiulare erau așezate cap la cap pe cinci rânduri separate strategic, să se poată circula ușor printre ele, să aibă toată lumea acces la mâncare și la barul cu salate. În colț era doar o masă rotundă, la care stăteau blonda, cu prietena ei și cu un tip vorbăreț cu o creastă cu șuvițe vopsite blond.

Darius Washington stătea în capul rândului de mese, suficient de aproape de masa rotundă, așa că am așteptat să mă vadă. Când a dat cu ochii de mine, mi-a făcut cu mâna, așa cum speram, și m-am dus la el, super entuziasmat că eram la mai puțin de zece metri de blondă. N-am privit în urmă. Travis era de obicei un ticălos arrogant, dar să fii în preajma lui însemna să primești lecții gratis despre cum să câștigi atenția unei fete.

Lecția numărul 1: Vânează, dar nu alerga!

Darius le-a făcut cu mâna tinerilor așezați la masa rotundă.

L-am salutat dând din cap.

— Îi cunoști? l-am întrebat.

Mi-a făcut semn că nu.

— Doar pe Finch. L-am cunoscut ieri când m-am mutat în cămin.

E super amuzant.

— Și pe fete?

— Nu, dar sunt bune rău. Amândouă.

— Aș vrea să mă prezinți blondei.

— Finch pare să fie prieten cu ea. Au tot vorbit de când s-au așezat la masă. O să văd ce pot face.

Mi-am pus mâna pe umărul lui în semn de mulțumire și am întors capul. Fata mi-a întâlnit privirea, a zâmbit și s-a uitat în altă parte.

Fii calm, Shep! Nu strica lucrurile!

După ce că de-abia așteptam ca turul ăla de orientare atât de plictisitor să se termine odată, mai eram stresat și de gândul că o să fac cunoștință cu tipa asta. O auzeam din când în când râzând. Îmi promiseseam să nu mă mai uit la ea, dar nu mă puteam abține. Era superbă, avea ochii verzi, mari, și părul lung, ondulat, ca și cum tocmai

ieșise din ocean și își lăsase părul să se usuce la soare. Cu cât îi auzeam mai des vocea, cu atât mai ridicol mă simțeam, dar, încă de la primul nostru schimb de priviri, mi-am dat seama că tipa avea ceva care mă ambiționa să o impresionez sau să o fac să râdă. Aș fi făcut orice ca să mă bage-n seamă, măcar cinci minute.

După ce am primit cu toții mapele, harta campusului, programul de masă și după ce ne-au fost explicate regulile, decanul studenților, domnul Johnson, ne-a permis să plecăm.

— Așteaptă până ajungem afară, am zis.

Darius a dat din cap:

— Nu te îngrijora, lasă-mă pe mine, procedăm ca-n vremurile bune.

— În vremurile bune alergam după fete de liceu. Dar ea cu siguranță nu era o fată de liceu. Probabil că nici măcar când era la liceu nu arăta ca o fată de liceu, am zis și l-am urmat pe Darius afară. E încrezătoare. Și pare și experimentală.

— Nț, omule. Mi se pare că e fată cuminte.

— Nu mă refeream la acel gen de experiență, i-am întors-o eu, mărâind.

Darius a izbucnit în râs:

— Calmează-te! Nici măcar n-o cunoști. Trebuie să ai grijă. Ți aduci aminte de Anya? Te-ai ambalat așa tare, încât am crezut că o să-ți dai duhul.

— Hei, nenorocitele, a strigat Travis de sub un copac umbros, aflat la vreo sută de metri de intrare.

A suflat în aer un ultim fum și a stins chiștocul cu gheata. Avea un zâmbet de zici că tocmai avusese orgasm.

— Cum? am întrebat neîncrezător.

— Camera ei e aici, a zis, arătând din cap spre căminul Morgan.

— Darius o să-mi facă cunoștință cu ea, am zis, tu doar... să taci din gură!

Travis a ridicat din sprânceană și apoi a dat din cap:

— Bine.

— Vorbesc serios, am zis, uitându-mă țintă la el.

Mi-am vărât mâinile în buzunare și am inspirat adânc, uitându-mă la Darius care făcea conversație cu Finch.

Bruneta plecase deja dar, din fericire, prietena ei părea dornică să mai stea prin preajmă.

— Nu te mai agita, mi-a zis Travis. Zici că mai ai un pic și faci pe tine.

— Taci din gură, i-am șuierat.

Darius a arătat în direcția mea, iar Finch și blonda s-au uitat la mine și la Travis.

— La dracu', am zis, întorcându-mă spre vărul meu. Fă-te că vorbești cu mine, altfel o să pară că stăm aici să hărțuim fetele.

— Ești frumos, a zis Travis, o să fie dragoste la prima vedere.

— Vin cumva spre noi? l-am întrebat.

Inima-mi bătea atât de tare, de zici că avea să-mi sară din piept și simțeam nevoia urgentă să-l bat pe Travis pentru că era așa flușturistic.

Travis s-a uitat la ei cu coada ochiului:

— Mda...

— Da? am zis și eu, încercând să nu zâmbesc.

Simțeam cum o dără de transpirație mi se prelinge din păr și m-am grăbit să o șterg.

Travis a dat din cap.

— O să-ți dau o mamă de bătaie! Deja îți faci mii de gânduri despre fata asta și nici măcar n-o cunoști.

— El e Finch, a zis Darius, locuiește lângă mine.

— Eu sunt America, a zis blonda, și mi-a întins mâna. Turul de orientare a fost oribil. Slavă Domnului că suntem boboci doar o dată-n viață!

De aproape era și mai frumoasă. Ochii îi scânteiau, părul îi strălucea în soare și picioarele ei lungi arătau dumnezeiește în pantalonii scurți cu margini deșirate. Era aproape la fel de înaltă ca mine, chiar și în sandale fără toc, iar felul în care vorbea, dar și buzele ei cărnoase o făceau să arate al naibii de sexy.

Am dat mâna cu ea:

— America?

A zâmbit.

— Haide, zi. Fă o glumă porcoasă! Le-am auzit pe toate.

— Ai auzit-o pe asta? *Mi-ar plăcea să îți-o trag pentru libertate!*

a zis Travis.

I-am tras un cot, străduindu-mă din răsuferință să nu râd.

America m-a văzut.

— De fapt, da, am mai auzit-o.

— Deci, accepți oferta mea? a tachinat-o Travis.

— Nu, a zis America fără să ezite.

Da. E perfectă.

— Ce zici de vărul meu? a întrebat Travis, înghiontindu-mă atât de tare, încât a trebuit să mă trag deoparte.

— Termină, i-am zis implorator. Scuză-l, i-am zis fetei. Nu prea îl scoatem în lume.

— Îmi dau seama de ce. Chiar e vărul tău?

— Încerc să nu le spun oamenilor, dar da.

L-a privit cercetător pe Travis, după care s-a uitat cu atenție la mine.

— Deci, ai de gând să-mi spui cum te cheamă?

— Shepley. Maddox, am adăugat eu într-un târziu.

— Ce planuri ai pentru cină, Shepley?

— Ce o să fac *eu* la cină?

Travis m-a înghiontit.

L-am înghiontit și eu.

— Lasă-mă-n pace!

America a chicotit.

— Da, tu. Sigur nu-i dau întâlnire vărului tău.

— De ce nu? a întrebat Travis, încercând să pară afectat de insultă.

— Pentru că nu ies la întâlnire cu puști.

Darius a izbucnit în râs și Travis a zâmbit. O făcea pe ticălosul intenționat, ca să par eu un Făt-Frumos. Cavalerul perfect.

— Ai mașină? m-a întrebat America.

— Da.

— Să mă iei din fața căminului Morgan la șase.

— Da... da..., pot să fac asta. Ne vedem atunci, i-am zis.

Își luase deja la revedere de la Finch și acum se îndepărta.

— La naiba, am șoptit. Cred că m-am îndrăgostit.

Travis a oftat și mi-a tras una peste ceafă.

— Bineînțeles că da. Hai să mergem!

America

Iarbă proaspăt tăiată, asfalt topit de soare și gaze de eșapament – acestea erau mirosurile care îmi vor aminti de momentul când Shepley Maddox a coborât din mașina lui neagră vintage, Charger, și a alergat pe scările căminului Morgan unde îl așteptam.

S-a uitat la rochia mea lungă, de culoare bleu și a zâmbit.

— Arăți extraordinar. Nu, mai mult decât extraordinar. După cum arăți, trebuie să dau tot ce am mai bun în mine.

— Tu arăți așa și-așa, i-am zis, privindu-i cămașa polo și blugii.

M-am aplecat spre el și am adăugat:

— Dar miroși fantastic.

Am văzut cum s-a înroșit în obraji; era evident, deși avea pielea bronzată. Mi-a zâmbit.

— Mi s-a mai spus că arăt așa și-așa. Dar asta nu mă împiedică să te scot la cină.

— Ți s-a mai spus?

A dat din cap că da.

— Te-au mințit. Și eu.

Și am trecut pe lângă el, coborând scările.

Shepley s-a grăbit să mi-o ia înainte, ca să-mi deschidă portiera mașinii.

— Mulțumesc, i-am zis, și m-am așezat pe scaunul din dreapta. Pielea tapițeriei era rece. Interiorul fusese aspirat și curățat de curând și mirosea a deodorant de mașină.

Când s-a așezat la volan și s-a întors spre mine, n-am putut să nu zâmbesc. Entuziasmul lui era adorabil. Băieții din Kansas nu erau așa de... nerăbdători.

Judecând după bronzul pielii și după mușchii brațelor care se încordau de fiecare dată când făcea o mișcare, m-am gândit că probabil lucrase toată vara în aer liber – poate ridicând baloți de fân sau alte obiecte grele. Ochii lui căprui pur și simplu străluceau, iar părul negru, deși nu așa de scurt ca al lui Travis, era decolorat de soare, amintindu-mi de părul în nuanța caramelului al lui Abby.

— Voiam să mergem în oraș, la restaurantul italian, dar s-a răcorit prea tare afară, așa că... m-am gândit să stăm de vorbă și să ne cunoaștem mai bine, în loc să fim întrerupți mereu de chelner. Așa că am adus asta, și a făcut semn spre bancheta din spate. Sper că e OK.

M-am simțit brusc încordată și m-am întors ușor ca să văd despre ce vorbea. La jumătatea banchetei, prins cu centura de siguranță, pe o pătură strânsă, era un coș de picnic.

— Un picnic? am întrebat, fără să-mi pot ascunde surpriza și încântarea din voce.

A răsuflet ușurat.

— Da, sper că e OK.

M-am întors la loc în scaun și am privit drept înainte.

— O să vedem.

Shepley a condus până la o pajiște privată aflată la sud de oraș. A parcat pe o alee îngustă de pietriș și s-a dat jos doar ca să deschua poarta și să o deschidă. Motorul mașinii Charger a rămas ambalat la maximum cât a condus pe urmele de pământ din iarba înaltă.

— Ai mai fost aici, nu?

— Pământul ăsta e al bunicilor mei. La capăt e un iaz unde mergeam adesea cu Travis să pescuim.

— Mergeați?

A ridicat din umeri.

— Suntem cei mai mici nepoți. Când am ajuns în școala generală, ne pierduserăm bunicii, pe toți. Așa că... nu numai că eram ocupați cu sportul și celelalte cursuri la liceu, dar mi se părea ciudat să venim aici la pescuit fără bunicul.

— Îmi pare rău, i-am zis. Bunicii mei trăiesc toți și nici nu vreau să-mi imaginez cum ar fi să-i pierd. Și v-ați pierdut chiar toți bunicii? Adică, și tu, și el? am zis, mirându-mă cu voce tare. Oh, Doamne, scuze, n-am vrut să fiu nepoliticoasă.

— Nu, nu... e o întrebare bună. Mi se întâmplă des. Suntem veri și dinspre mamă, și dinspre tată. Adică tații noștri sunt frați, iar mamele noastre sunt surori. Știu. E bizar, nu?

— Nu, e chiar grozav!

Am urcat pe un mic deal, iar Shepley și-a parcat mașina sub un copac umbros la câțiva metri de iaz. Căldura verii făcuse ca papura și nuferii să crească mari, iar apa era minunată, cum făcea mici valuri în boarea serii.

Shepley mi-a deschis portiera și am coborât pe iarba proaspăt tăiată. Cât m-am uitat în jur, el a scos coșul și pătura din mașină. Nu avea deloc tatuaje pe brațe, spre deosebire de vărul său care era plin. M-am întrebant dacă nu cumva avea tatuaje sub cămașă și am simțit brusc pornirea să-i scot hainele ca să aflu răspunsul.

A fluturat pătura colorată și-a întins-o dintr-o mișcare.

— Ce e? m-a întrebat. E...?

— Nu, e uimitor. Doar că... pătura e așa frumoasă! Nu cred că ar trebui să stăm pe ea. Pare nou-nouță.

Încă se vedeau urmele cum fusese împăturită.

— E făcută de mama. A făcut mai multe. Mi-a dat-o când am terminat liceul. E o imitație.

Și obrazii i s-au înroșit.

— Imitație după ce?

A tresărit când i-am pus întrebarea asta.

Am încercat să nu zâmbesc.

— E o versiune mai mare a păturii tale din copilărie, nu?

A închis ochii și a confirmat dând din cap.

— Mda.

M-am așezat pe pătură și mi-am încrucișat picioarele, arătând spre locul de lângă mine.

— Stai și tu jos!

— Nu sunt sigur că pot. Mi-e jenă de mor.

M-am uitat la el cu un ochi pentru că pe celălalt îl țineam mai mult închis ca să-l feresc de o rază de soare ce trecea printre crengile copacului.

— Și eu am o păturică. Murfin e la mine în cameră, sub pernă.

Am văzut cum i s-au relaxat umerii și s-a așezat pe pătură, cu coșul de picnic în față.

— Blake.

— Blake?

— Cred că am încercat să spun „pătură” și mi-a ieșit Blake¹.

Am zâmbit.

— Îmi place că n-ai încercat să minți.

A ridicat din umeri, încă ușor stânjenit.

— Oricum nu prea mă pricep să mint.

M-am aplecat și umerii ni s-au atins.

— Și asta-mi place.

Shepley s-a luminat la față și a deschis coșul, de unde a scos un platou cu brânză și biscuiți, o sticlă de vin sec și două pahare de plastic pentru șampanie.

Mi-am înăbușit un chicot de râs și Shepley a râs și el.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

— E cea mai drăguță întâlnire la care am mers până acum.

A turnat vinul.

— Și asta e de bine?

¹ joc de cuvinte intraductibil: *blank* (gol, vid), *blanket* (pătură), *blake* (în jargonul urban, prieten extraordinar). (N.tr.)

Mi-am pus brânză Brie pe un biscuit, am băut o gură de vin și am dat din cap aprobator.

— Primești un 10 pentru efort.

— Bine. Dar nu vreau să fiu așa de drăguț încât să ajung un simplu prieten, a zis el, mai mult pentru sine.

Mi-am lins buzele ca să șterg urmele de biscuit și de vin și m-am uitat la buzele lui. Aerul se schimbase între noi. Era mai încărcat... electricizat. M-am aplecat spre Shepley și el a încercat, fără succes, să își ascundă surprinderea și nerăbdarea.

— Pot să te sărut? l-am întrebat.

A ridicat din sprâncene.

— Vrei să... să mă săruți?

S-a uitat în jur.

— Acum?

— De ce nu?

Shepley a clipit nervos.

— Doar că, știi... n-am mai fost cu o fată...

— Te fac să te simți prost?

A clătinat din cap.

— N-aș zice că asta e senzația pe care o am acum.

Mi-a atins obrazul și m-a tras ușor spre el fără să ezite. Am deschis gura, simțindu-i umezeala buzelor. Avea limba moale și caldă, iar gura îi mirosea a mentă.

Am gemut, iar el s-a retras.

— Hai să... hm... am făcut sendvișuri. Vrei cu șuncă sau curcan?

Mi-am atins buzele, zâmbind, și am încercat să redevin serioasă. Shepley arăta delicios de amețit. Mi-a dat un pachetel și, când am ridicat colțul șervețelului, am văzut pâine albă.

— Ce bine! am zis. Pâinea albă e cea mai bună!

— Nu-i așa? Nu suport pâinea integrală.

— La naiba cu chestiile rafinate și kaloriile!

Am desfăcut hârtia și am gustat din sendviș: curcan, cașcaval, ardei iute, salată și roșii. M-am uitat la Shepley, îngrozită.

— Oh, Doamne!

S-a oprit din mestecat și m-a întrebat:

— Ce e?

— Roșii?

Ochii i s-au mărit de groază.

— La naiba! Ești alergică?

S-a uitat în jur, disperat.

— Ai la tine epinefrină? Să te duc la spital?

Am căzut pe spate, abia respirând, cu mâna la gât.

Shepley s-a năpustit spre mine, neștiind unde să mă atingă sau ce să facă.

— La dracu'! La dracu'! Ce mă fac?

L-am apucat de cămașă și l-am tras aproape de mine, încercând să spun ceva. Am reușit într-un final să-i șoptesc:

— Am nevoie de respirație gură la gură.

Shepley a devenit încordat, dar apoi s-a relaxat.

— Îți bați joc de mine?

S-a ridicat și a început să râdă.

— La naiba, Mare, m-ai băgat în sperieții!

Am încetat să râd și am zâmbit:

— Prietena mea cea mai bună îmi zice așa.

Shepley a oftat.

— O să ajung și eu în cercul prietenilor tăi.

Mi-am ridicat mâna deasupra capului și-am început să-mi răsucesc șuvițe din părul meu lung. Simțeam cum iarba răcoroasă îmi gâdilă brațul.

— Mai bine trecem la afecțiune agresivă.

A ridicat din sprânceană.

— Nu știu dacă pot să fac față.

— Nu știi dacă nu încerci.

Shepley m-a îmbrățișat, apoi s-a aplecat spre mine și m-a sărutat pe buze. Mi-am aranjat fusta și am zâmbit când mi s-au dezvelit genunchii. A continuat să mă sărute și s-a așezat mai bine între